

Степан Бабій

ТРИВОГА

Поезії

РІВНЕ

2022

НАПЕРЕДОДНІ

Збираю
остатки земного раю
груші в старому саду,
що засихає.
Замість сушини
Інноваційні суші.
Слова зникають
традиційніші
за мої вірші.
До чого веду -
не проти сушів
І не про груші-
а про біду.

СИНИ І ПАСТІВНИК

Отак і лягало на душу малу:
Одному вручили скрипку,
Другому – бензопилу.
В одного цвіли мелодії,
Мов квіти в пастівнику,
А другий пеньки лишив там,
Душам трощу гірку –
Гілляки з трісками, трини...
В одного мелодія лине
Закохана і тремка,
В другого страшна картина
Із пастівника.

Путін кинув рятівне коло
Довкола
Болота, що засмоктує Україну
І страхом заступає
Далі тривалу бідність і ціни,
Що не знають границі...
А ми розчищаймо забуті криниці,
Щоб напитись живої води,
Як поріддя орди ще раз прийде сюди.
Як не стане електрики, газу,
Пенсій мізерних... Все і відразу.

РОСІЯ

Слов'янська закваска в монгольському тісті
І так від опричників – до комуністів
Нога завойовника в доли і гори
Несла на багнетах розори і горе.
Оскалює зуби та ж сила нечиста,
З опричників нині – націоналісти.

Божа присутність – туманністю Андромеди,
Шлейфом туманним Чумацького Шляху,
Будда, Христос, Магомед лиш повпреди
Духу Небесного для землян всіх.
Диво Землі в довколосонячних рухах,
В клетоті сонячного вогняного ядра.
І хто пройнявся Небесним духом –
В тих віра совісті, правди, добра.

Шуліка з неба птиць на пір'я рве,
Кріт з-під землі подвір'ям верне купи,
І кожен так по-своєму живе...
Твоє стогодні іншому до дупи.
В під'їзді не вітається сусід,
І співчуття чекати ні від кого.
Байдужіє, бездушнішає світ,
Бо душі опустиніли без Бога.

За вікном погибель —
Рве з морозом вітер,
Засікло по вікнах
І погасло світло.
І тріщать дерева
В тих страшних поривах,
Вранці лам зберемо
І сучки на ринвах.
Закоцюбнуть руки —
Втечемо до хати,
В хаті завірюху
Будем наслухати.

Тепла зима і плюсовий в нас лютий,
Радуйся земле, тіштеся, люди.
Але не так воно для України,
Хоч і не дихає Арктика люто,
Ворог лютіший під наші став стіни.
Виставив грізні медвежі оскали,
Суміш пекельну вогню і металу
На наші ради, на наші води,
На душу зраненого народу,
На пам'ять нашу – фантомні болі,
На нашу тяжко здобуту волю.

І сніг наліг на скошені малини,
Де зеленіли буйно їх ряди,
Біліли в них пов'язані хустини –
Від сонця захищали молодиць.

Все літо отак до осені щоднини
Їм піт стікав із розпашілих лиць.

Тяжка та праця, але заробити,
Надихатись пахучості, спожити
(День пальці малиново розписав)
Донести тіло втомою налите,
А здалеку – як свіжості краса...
Якби то все так – можна було б жити,
Та випав сніг на скошені малини.

Прокляте плем'я вимучить людину.
І господарник він, і дипломат,
Підставив Україні голову і спину—
Й за те зазнати непоправних втрат?

Із сутінків, нічних наркопритонів
Вилазять ненаситні павуки,
Під шкури синьо-жовті – ще червоні
Їх душі замасковані, думки.

Масна земля вабливою їм стала,
Що виросла у світове добро,
З подвійно-громадянським покривалом
Занесена сокира над Петром.

Прояви ранні зародження світу –
Зародки теплі, що кури знесли,
Круки у шлюбних шуганнях на вітрі,
Лютий, а прояви перші весни.
Ніч засклить льодом, насипле ще сніг,
Та шмотить капотіння зі стріх.
Ізвідкілясь налетіли на бур'яни снігури,
Перепочити присіли – сніг ними ніби жарить.
Хай ще навіє завія, позамітає сліди –
З-під хуртовин, з-під завії півень нап'ється води.

Небом – срібний в розсипах пісок...
Таємниця, незбагненна таємниця –
І Велика, і Мала – дві Ведмедиці
В дивному повторені зірок.
Плавають, як в морі крижаному
Ведмедиця зі своїм малям,
Поруч – і Велика, і Мала
Вкладені законом невідомим.

Пише поет – наче курка несеться,
То день при дні – як народжує,
А то, кажуть, що переходжує –
Як на гнізді, так і в серці.
І навіть радість від тої муки,
Коли щось вимучиться гаряче –
На всі сторони кудкудаче...
Та чи подякує хтось, як для курки?

Молитвами відгонити б думки
Що обсідають у безсонні ночі...
Але зринають з мороку рядки
І їх загониш в строфи, хоч не хочеш.
Нанизуються, як в патронну стрічку
Чи набиваєш, ніби в патронташ...
І мусиш встати, запалити свічку,
Що блимає, освітлює бліндаж.

В полі завірюха, сиво над селом,
З хатньої задухи, вигрілась теплом,
Прилетіла муха, кружля над столом.
Кружеляє сука, мочить в борщ крило,
Впущу білі мухи чорній цій на зло,
Влетить завірюха, прожене тепло
І десь згине муха, ніби й не було.

Та мить – відгорткування одіяла,
Що тіло в білих пеленах вкривало,
Мов з білої проглядувало піни,
Аж освітило присмеркові стіни,
Як виринули груди і коліна...
Та радість, що огортуючи, лине –
Блаженства невимовної хвилини.

ЩЕ ДОВКОЛА ПАСТІВНИКОВОЇ ІСТОРІЇ

Я зупинив, налякав яничара
(Став головою як вбив «Гарасима»),
Взявсь пастівник корчувати.
Бездара
Перед поетом згубив, раптом, силу.

Нині прийшов – зупинивсь над пеньками,
В серце ударило болем шоково,
Інший бездара наніс руками
Рани по-путінськи пастівникові.

НА СМЕРТЬ ВОЛОДИМИРА ІВАСЮКА

Зчорніла рута, скапала слізьми
На партитуру, як останні знаки,
Карпатський птах на скелі впав крильми,
І світ по нім трембітою заплакав.

З усіх усюд злетілися пісні
Підставити свої широкі крила...
Та пізно - листя вже вкриває сніг,
Лягає тінь холодна, як могила.

Ридає скрипка, лопає струна
І туго б'є по жилах, наче зашморг,
Німий рояль чорніє, мов труна,
Тут не співати, навіть думать страшно.

Живуть, виходить, наші вороги
І ріст, і цвіт їм не байдужі наші,
Одним для них народ цей дорогий:
Що має ситний харч і добру пашу.

А дух наш - як вогонь, страшний для них,
Души його - петлю міцніш затягуй -
Щоб, як творець, щоб, як народ - ти звик,
А лиш були одні робочі тягла.

Маестро, ви ж такий ще молодий,
За Вами лебедять небесні звуки...
Яку весну вихлюпують сади,
А нам таку роковану розлуку.

25.05.1979 р.

Знов над Львовом – туман, знов над
Львовом – печаль,
І спускає на очі радість чорну вуаль.
Де на ритми камінні перевесло спада,
Налягає на душі, наче брила, біда.
І по Львову вечірньому нипає звір,
Придивіться брати, стережись, Білозір.
Він далеко не лев, він підступний, мов рись,
Брате мій, Україно моя, бережись.
Він ступає, іде по кривавих слідах -
Ще не змила їх львівська ощадна вода.
Вже між ритмів камінних причаєний звір,
Йому кров наша пахне (хижіє вампір).
Він на пісню твою, він на душу чига...
Перевесло ж - як вольтова стане дуга.
Львів затискує рану... І хоч вір, хоч не вір:
Йдуть у зблиску яскравім Івасюк... Білозір.

2000 р

І ПОЧАТОК ВЕСНИ

Зазеленіє сад, зацвіте
Вогнем очисним овіяний,
Замість сухостою зросте,
Засиніє і зазолотіє з ним.

Вийдуть закохані в сад,
Їм ніжна трава постелиться,
ЯК і нам, років десь шістдесят...
І нині душа звеселиться.

КРІЗЬ ЗАВІРЮХУ

На морозне різдво з міста (далекувате),
Добирались до теплої хати,
З пирогами пахучими стріла нас мати.
Ми вернулись в тепло – в рідні спогади теплі,
До веселих коляд, до вертепів...
До куті на ослоні в пахучому сіні
До смереки колючої і холодної і сінях,
Що її приберемо – ялинкою стане,
І намерзлі шибки у світлиці розтануть
Від напаленої до червоного печі.
...А вже другого дня налетіла хуртеча
І завіяло всюди, скрізь позавівало,
Що стежки і дороги непролазними стали.
А нас в місті робота і справи чекали,
Зранку ждали автобуса – не дочекались...
А село святкувало і ніде ані руху,
Замела розпустила хвости завірюха
І стояли ми вдвох, в комери волохаті ховаючи вуха...
Що робити було? – до райцентру ми рушили пішки,
В спину вітер нам віяв, розраджував трішки,
Молодим нам ставало і сили, і духу
Ці долати сніги в заметіль, в завірюху
Через наші горби і розлогі долини.
...Проскрибовані в нас за спиною родини
І криваві совіти, і постріляні рідні,
І здавалось в роки ті, що були ми послідні,
І таку довелось подолати розруху,,,
Так нам все пригадалося в ту завірюху.

БОЛОТО

Тиша. Вода затяглась
Ржавої тлуці плівкою
Лиш купина підвелась
Дідьковою головою.
Рекає жаба стара:
Кращого і не буває –
Те відгниває, вмира,
Інше – ліниво дрімає.
А оживе, накінець,-
Стане лиш переполохом:
Білий небес посланець
Закружеля над болотом.

1980 р.

Хотілося зколихнути
Наше рідне болото,
Наче дощем линути
З осінньої позолоти.
Але не так воно сталось –
Наче єпископи в рясах
На купиnah- «п'єдесталах»
Надовколо Парнасу,
Тої злякались зливи,
Як і ті на болоті,
Перед буськом полохливі...
Так і Пегас на оброті.

СЛОВО НА ВІЙНУ

* * *

Розпинателі, відійдіть від хреста,
Хай сльоза Богоматері, як вода пресвята,
Змиє рани солдатів і зволожить уста,
Тим, що прагнуть напиться в катакомбі в дворі
І в сльозі освятитися, як в праріднім Дніпрі.
Москвини-розпинателі з вірою у Христа
Тіло нашої матері рвуть, як пси. Люта мста.

КОЛОНИ

Армади танкові, їх колони
Наслані захованим в бункері катом
Ще й з вірою в п'яту колону,
Що звозилась в Київ московським патріархатом.
І як тут не мовити гірко –
Колони на Київ, як і ті на Володимирівську гірку.

* * *

Україна з підірваними мостами,
Україна з обстріляними містами
Чує голос захриптий увечері, вранці,
Що ми сильні... І справді. Бійці і повстанці
Захистять нашу волю, поранену тяжко,
Наливаючи суміш бензинову в пляшки.
І з боями, затиснувши рани,
Нагадують злочинцям палання Майдану.
І коли запалає вже вся Україна,
Покидатиме ворог руйновані стіни
І йому нагадають Батурина і Крути,
І Господньої кари йому не минути.

Боже воїнство з Байденом, Джонсоном –
Хлопці в холодних окопах
Міцно стоять з допомогою спонсорів
З усієї Європи.
Не відбулось в Україні очищення
Після палання Майдану,
Нове наслання страшного нищення –
Глибші пекельні рани.

* * *

Гори металобрухту,
Ворожі розкидані трупи –
Всіяна ними земля.
Вовча московська група
Хижо очима лупа
На прорахунки Кремля.
Так обламала зуби
Сила залізна груба
Об твердий волі граніт,
Наша козацька вдача,
Наші серця гарячі –
І приголомшений світ.
Щоб Україна конала,
В схронові з-під Уралу
Імпульси шле сатана
У закривавлені зграї,
Що і їх доконає
Дика безглузда війна.

Березневий сніг
Ліг як білий пух,
Ніби забинтував
Рани глибокі землі,
Холодно, м'яко обклав –
На опіки чорні ліг,
Як саван небесний впав
Розкиданим ворогам –
Наш березневий сніг.

СЛАВЕНЬ

«Слава (вже)Україні»
Нині не перебір.
А то линув з криївок
Волині, Карпатських гір,
Як і синьо-жовтий прапор,
Що землю всю огорнув,
З героями на війну
Ідуть ворогів карати.

Двох близнюків лиховісних відчули люди,
Два близнюки – коронавірус і путін,
Той в реанімаціях спалював груди
Цього, що рве і палить – за що –
і не можна збагнути
Люди російськомовні, московсько-патріархатні
Гибіють у підвалах так само, як і всі решта
Коли кат приходить, каже, що рятувати,
Почерк той писаний кров'ю, розправ та арештів.
Пошесті Україною, і так – одна за одною,
Земля похмурніла, горбатіє у могилах,
Вчорашні «герої» без масок
дивуються з хлопців-героїв
Що підвелися на вістрі нашої правди і сили.

Виступає актор – бундестаг чи сенати –
Прохачем жалісливим, а то, як прокурор,
І встають, аплодують йому депутати
Спічам, де переплівся з терором фурор.
Виступає подекілька раз міністерка
(ще б шкірянку для неї, до пояса револьвер),
Видно більше нікого нема в міністерстві
Щоб читати кудою поїде шофер.
І кипить та невтомна велика турбота,
Пробудилося справжнє, виразне в жалях,
В тому пеклі страшному, де чорна робота
Палить танки, знекрилює асів-пілотів
І ворожими трупами вкрила поля.

На півдорозі до і від Росії
Російськомовні, моспатріархат
Стояли, навіть без надії
Що рятувати прийде, ніби й брат.
І в розпачеві душі скам'яніли,
Серця розбиті, оправдань нема
І в тих, що наближатись не хотіли,
І в тих, що зближувались крадькома.
І вдарив по російськомовних
І по московському патріархату,
Приніс погибель неєдинокровним,
Що з хлібом-сіллю не зустріли ката.

Підіймають калину в Шостці, в Кривому Розі...
Ми її підняли в дев'яностому році.
Підхопили вітання – вславлення України,
Коли ворог валити державні став стіни.
Повернулися пізно до лона, братове,
До козацького духу, української мови...
І тепер перед боєм в єдинім пориві
Синьо-жовті нести довелось прапори їм.
Тридцять років у боки корабля колихало,
Бо не тих з ними ставили біля штурвала.

Куди ти стріляєш, сволоч
(У місто з далекого моря),
Нема там ні Президента
А ні загрози білокамінній
Зі скритою «точкою У» ...
Вколиханий сивими хвилями,
Сп'янілий до самоодуру,
Озлоблений, що в целофанових
Мішках пливуть завойовники
(та справедлива розплата)-
І за оборону завзяту.

Бомби летять не в прірву
З ракетами – в Україну,
Глибокі смертельні вирви,
Розбиті страшні руїни.

Стіни камінні крушать,
Хата без вікон, без даху
І покалічені душі
Ненавистю і страхом.

Рани криваві рвані
І потолочена віра.
От і привіт від Вані
Та «Русский мир» від звіра.

Мов свідок Содому й Гомори,
Хрещатика і Алепо
Підриваних і спустошених...
Зазнали чи карі Господньої,
Чи витворів злого диявола.
Дивлюся, і серце плаче,
Душа вибухає болем
І сочиться слово з кров'ю
Калинове, з гіркотою.

При обідові ложка не лізе у рот,
Коли згадую спраглих, голодних у Маріуполі.
У кімнаті, де грубка напалена,
Не комфортно душі як руйновану бачу Охтирку,
Ті будинки з побитими вікнами
У вісімнадцяти градусний мороз...
П'ю таблетки – осаджую тиск
І втамовую краплями зболене серце,
І молюся вночі, коли довго не можу заснути.

Вдарив москаль кулаком по столі
З триповерховим російським матом
На мої переконування розсипом слів,
Не маючи на те що сказати.

Путін залізний заніс кулак
Вдарив по Україні.
Той вибачався. А цей мудак
Захлинеться в кривавій піні.

Жах –

В парках, дворах

Братні могили.

Кого хоронили?–

Конгломератний прах–

Ні імен, ані місць у житті

Над могилами непомічені.

А вулиці ті –

Трупи розкидані понівечені,

Чи завали, як гроби

(під тривогами не позбирати),

Що ж це з моїм народом?

За що ж то така страшна плата?..

Панове політики, президенти,

Один багатства народу

Як з молотка розпродав

Тридцять років – дивертисменти.

Бачили на розпутті ми

Юлічку з Путіним,

І невдаху-сябровича,

Телепня Януковича.

Тут що, пореготати

Із 95-тим?

За неправедні справи–

І руїни держави.

Останній бій москалеві
Козацька дає земля
І хлопці, як львівські леви
Стоять, і кривавлять поля
Отою «ворожою, злою»
Як їм заповів Тарас,
Стоїть він поруч героїв,
Та кличе із неба нас
Ставати на люту битву
Без сумнівів і жалів,
Коли доведеться добити
Останнього з москалів.

В останній день теплого лютого
Випав сніг, показав – ще зима,
Як і армія ворога лютого.
Іще є, але сили нема.

Генерал, що нищив Алепо,
Взявся за Маріуполь.
Зруйноване, випалене далеке
І трупи, і трупи, трупи...
І майстра чорної справи
Із ще одним знищеним городом
Чекає не слава – лава
Злочинця із трупним смородом.

СТРАТЕГІЯ

Виходу не було.
І за хвилину, як пострілятися,
Долинали із-під землі
Усамітнене «Ще не вмерла...»
Так, як лунало з криївки
Оточеної кагебістами,
«Ще не вмерла...» підносилося із натовпів
Перед захопленням міст,
Замість виставленої тероборони
Чи надійного захисту «Джевелінами» –
І саме перед Енергодаром!
А ще краще було – перед перешийком,
Тими воротами на український південь.

Наче п'ята Ахілесова – сонячний Мелітополь,
А дорога із Криму – це чумацька дорога –
Не прикрита, не замінована траса ворожа
З неперекопаним Перекопом окопом.
На Херсон і Запоріжчину з ядерним серцем,
До Маріуполя ринула армія і загуляла...
Відповісти – не знаю – хто мав би за все це,
Запитати в бездарного Тарана-генерала:
Та метушня міністерська із чварами безпорадна,
Створена ж армія!.. Чи потаємна прихована зрада?

В ЗАХІДНОМУ ЗАКУТКУ

Березневе надвечір'я. Тиша.
Небо очищається від хмар
І стрілу в рожевім білу пише
Літачок, як присланий звіздар.
Присланий, не насланий ворожо,
Що руйнує український Схід,
Срібнокрилим гулом в небі гожим
Залишає в серці мирний слід.
Любо задивляєшся на нього,
Віриться – підмогу нам несе.
І поймає тиша, як тривога
Там, де душі й землю потрясе.

«Русский строй – Домострой» . На одного гебіста
Свій кремлівський звести дурнострій,
Так відверто не правили і комуністи –
Навіть старці групово вершили розбій.
Все плелася в хвості горемика-росія,
Відправляла на бойню синів,
А цей ними поля українські засіяв.
...Кагебістське сміття впало в гнів.

А як же люд російський,
Не народ –
Як на забій веде баран отару,
Одвічний раб мовчить, із уст ні пари,
Йому поводити закрили рот.
Мама волосся за синів не рвуть –
Все одно де гинути – від куль чи в алкоголі...
Злобу, що тихне стримано в неволі,
На тих, що прагнуть волі, переллють.

Хотів так, як Наполеон
Пройти переможним маршем
Фюрерів учень поганий, шпiон,
Що на ньому зiйшла Раша.
Замахнувся на свiтовий
Рiвень, слона розiграла Моська,
Скажуть кацапи, що винiс лихий
Замiсть валiзи – авоську.

СПІВОМОВКА

Впали двi ракети на полiське поле,
В краi пiднесли ажiотаж,
I попи московськi пiдбирають поли
I нацiлилися кожен на гараж.
I куди не знають, зляканi, втiкати,
Голови йдуть обертом, де той схов знайти,
Бо Москва ще вчора їм була, як мати,
А туди сьогоднi спаленi мости.
Групував Кирил їх у колону п'яту,
А тепер не знають, де себе знайти.

Чорнобильський ліс здригнувся
Вдруге, коли відбувся
Шалений вибух емоцій –
Знов світ опинився в шоці.
І знову спасенний Київ,
Як вже пронеслися тучі,
Обличчя Дніпром омие
І гірко гляне на Бучу,
Що тяжко лягла під ката,
Молила розтерзана Бога
Змінити долю прокляту
На зранену перемогу.

Війна у моєму серці
Триває денно і нічно.
Без бронжилета, без берців
Беззахисне слово виношу.
Встає воно голе і босе
В озброювану колону
І хлопцям в бою підносе
Патрони для оборони.
І як для буржуйки дрова –
Зігріти намерзлі душі,
Виношу із серця слово
Для витязів невмирущих.

Спам'ятайтеся, пора сіяти,
Пробудилась земля,
Ломом, кулями всіяна
І тілами вояк,
Земля щедра хлібами...
Ще один голодомор
Несений ворогами:
Смерть і чорний розор.

Б'ють ракети, утюжать снаряди –
відбивають любов до росії
в тих, що мали собі за співбрата
волі нашої давнього ката –
сіяв смерть, нагнітав безнадію.
Триста літ Україну розп'яту
облягали, як пси, лиходії,
як могли, обкрадали злодії,
і князі, і московська босота,
що однакову мали роботу:
тільки й те, що душили свободу.

Україна над прірвою,
над російською «пропастью»
провиса на канатах
Америци і Європи,
немов на парашутних стропах.
Чи впаде, а чи сяде
на гробах
із-за участі хитролобих
із Азії і Європи.
... з вірою над прірвою.

І очистить кривава війна Україну,
Кров'ю змиє чужинство з моєї землі
І настануть такі довгожданні в ній зміни,
Що чекалось віками в російській імлі.

З болем снить Гуляй-Поле –
Де тачанки лихі? –
Рознести вщент довкола
Скопища ворогів.
Ту лавину невпинну,
Де громами луна...
І шукати провину,
Що, як промах Махна.

Для героїв – «скласти зброю»,
все-одно – що зрада,
спротив сили ще потроїть
як нема вже ради.

Ще казали так повстанцям:
здатися, щоб жити,
вибиралося із шансів –
голови зложити.

Ще з човна з-під Пляшевої
та відвага, сила
передавана героям,
їх святим могилам.

Тут гроза і гуркіт грому
і земля напоена –
без поривів, бурелому –
як душа загоєна.
І під гуркотами мирними
ожива - не нищиться.
А там – випалена, з вирвами,
зранена громищами.
Мов над нею Божа Мати
з зірваним покровом,
і сьогодні син розп'ятий
над краєм Дніпровим.

Ворогували діди –
хтось в УПА був,
хтось – проти.
Дух відродивсь молодий,
внуки обох – патріоти.
Їх поріднила війна,
встали до лютого бою,
в них Україна одна,
що захищають собою.

ВЕЛИЧАЛЬНА

(на закінчення війни)

Будь благословенна,
Земля стражденна,
Тихі світанки,
Сонячні ранки
Зійдуть на тебе.
Травами вкрийся,
Росами вмийся,
Огорнись небом.
Тепло дощами
Щедро полийся,
Змий вражі плями,
Рани омий всі...
Перший Чорнобиль
Про землю нашу
Відкриття зробить,
Що ми не Раша.
Потім настане
Спалах Майдану,

Відкриє очі
Для всього світу.
Врешті ворожі
Для нас московити,
Що перейшли в могилу,
Виявили у нас силу,
Силу незламного духу,
Що світ увесь пробудило,
Що подолає розруху...
Козацька незборна сила!
Будь благословенна,
Земле стражденна.

РОЗДУМИ

* * *

Диво України – Левко Лук’яненко.
Нам до нього ще йти, пізнавати...
Бо забідкаємось, поспівчуваємо лиш –
23 роки тюрми...
Чи пригадуємо «Один день Івана Денисовича»?
Один тільки день,
а тут тисячі! –
Перед ситими мордами бузувирів-катів
мученик, як Ісус Христос,
із апостолами –
зеками – ще із повстанців,
з прибалтійцями і євреями...
Стільки не мордували, щоби виправити,
а він, впертий,
залишався націоналістом,
цілю своєю відкрито відстоював
визволення України з неволі,
з-під гніту Москви.
Їх багато в нас, що звелися за Україну,
пересиділи, перемучились,
але він перший між них,
наставник їх, а ще мудрий порадник –
як вижити у московському пеклі,
куди згонять із комуністичного раю
не покірних і не придатних користуватися
благами соціалізму.
Позабули за низкою президентів-невдах
про духовного нашого лідера.

* * *

Гудуть сирени і липи гудуть
Від бджіл, що в праці вже до схід Сонця,
Краса поряд ця і така каламуть –
Щось Боже й вороже – у другому боці.

Така Україна по два боки Дніпра
В пахучих медах і в кривавих руїнах,
«не пора, не пора, не пора...» -
У страшних повернулося цінах.

Виють сирени, тривога росте,
Небо порване, мовчазне над молитвами.
Станем народом, згуртованим битвами,
Рани загоїм, земля зацвіте.

* * *

Зелені ліки – від далеких стресів,
Стіна зелена затуля Донбас,
Моїх у ньому мало інтересів,
Та йдеться не про мене, а про нас.
Про збовтану якусь там кимось квашу,
Чи так недбало зварений куліш...
Де поєдналось наше і не наше,
Припасений у когось звично ніж.
І скаламучені онуки коногонів
Проорювали ховану межу,
І за межею вже завод патронів –
Звезли на територію чужу.
І заваривсь вже не куліш, а каша
Кривава на столоченій землі,
І до своїх, мов по своє, йшла раша,
Несли розор у край наш москалі.

* * *

Безбожне творилося в Божому краї,
Чужинство родилося і процвітало,
Як все видавалося вугільним раєм...
І все раптом пеклом привнесеним стало.

Страшна, видно, плата за розбрат, вороже
До рідного. Де вже там пісня і мова,
Хоч все починалося, знаєм, зі слова,
Біда та, що в душах не грілося Боже.

ЛІНІЇ ФРОНТУ

Лінії фронту – Ірпінь творчий, Буча,
Те Гуляй-Поле, біля Херсону...
Але є лінія тронів-амвонів
Душами мощена давня, повзуча.

Що пролягає містами, по селах,
Робить братів і сестер ворогами,
Церква московська ті лінії стеле
Як ті полотна, що були під ногами.

Рідне село моє переділила,
Очі холодні, ніби ворожі,
Наче тут діє нечиста сила,
А не поєднання праведне, Боже.

БРАТАМ

Нічого ви не відкрили, нікого ви не навчили.
Бо самі перекособочені
Від Шевченківського поля збочили
На харчі на чужі охочі.
Ситому, пересиченім світі
Заспівали в тон космополітів,
Бач, яке те, що рідне, відстале
І любити – не модним вже стало...
А над краєм запахло грозою,
Вдарив грім, заgrimіли ракети
І звелись з того поля герої,
І розгублені стали поети.
І той світ, що читав і щось слухав,
Що роками неслося у вуха,
Раптом, роджене диво побачив –
Гідне, патріотичне, гаряче
Вдарило по упрягах собачих,
Що неслися із Півночі люті...
Так і стали творці на розпутті,
Хтось в грозі пішов у підголоски,
Бо все те, про що досі велося
Другорядним, знеціненим стало...
Є святе. І ті вічні начала.

Чисте небо, тиша над селом.
Зранечку – стривожені розмови,
В шифері над хатою – пролом
І розтрощена поднога ясенова.

Каже хтось, що впав метеорит,
Не згорів, а в леті розколовся,
Заперечують – що пів села згорить,
Якби справді отаке збулося.

Що за посланець з небес прийшов,
Просвистівши понад тишиною?..
Бо ж не може пролетіти щось
Нашою з Донбасу глушиною.

Отаких розмов, припущень зміст...
Рятівник прийшов з бензопилою,
Збитої знайшов ракети хвіст,
Зачепило, каже, й нас війною.

Зміст

Збираю	5
Сини і пастівник	5
Путін кинув рятівне коло	6
Росія	6
Божа присутність – туманністю Андромеди ...	6
Шуляка з неба птиць на пір'я рве	7
За вікном погибель	7
Тепла зима і плюсовий в нас лютий	8
І сніг наліг на скошені малини	8
Прокляте плем'я вимучить людину	9
Прояви ранні зародження світу	9
Небом – срібний в розсипах пісок	10
Пише поет – наче курка несеться	10
Молитвами відгонити б думки	10
В полі завірюха, сиво над селом	11
Та мить – відгорткування одіяла	11
Ще довкола пастівникової історії	11
На смерть Володимира Івасюка	12
Знов над Львовом – туман	13
І початок весни	13
Крізь завірюху	14
Болото	15
Хотілося зколихнути	15
Розпинателі, відійдіть від хреста	19
Колони	19
Україна з підірваними мостами	19
Боже воїнство з Байденом, Джонсоном ...	20
Гори металобрухту	20
Березневий сніг	21
Славень	21
Двох близнюків лиховісних	22
Виступає актор	22

На півдорозі до і від Росії.....	23
Підіймають калину в Шостці.....	23
Куди ти стріляєш, сволоч.....	24
Бомби летять не в прірву.....	24
Мов свідок Содому й Гомори.....	25
При обіді ложка не лізе у рот.....	25
Жах.....	26
Останній бій москалеві.....	27
В останній день теплового лютого.....	27
Генерал, що нищив Алепо.....	27
Стратегія.....	28
Наче п'ята Ахілесова.....	28
В західному закутку.....	29
«Русский строй – Домострой».....	29
А як же люд російський.....	30
Хотів так, як Наполеон.....	30
Співомовка.....	30
Чорнобильський ліс здригнувся.....	31
Війна у моєму серці.....	31
Спам'ятайтеся, пора сіяти.....	32
Б'ють ракети, утюжать снаряди.....	32
Україна над прірвою.....	33
І очистить кривава війна Україну.....	33
З болем снить Гуляй-Поле.....	33
Для героїв – «скласти зброю».....	34
Тут гроза і гуркіт грому.....	34
Ворогували діди.....	35
Величальна.....	35
Диво України – Левко Лук'яненко.....	39
Гудуть сирени і липи гудуть.....	40
Безбожне творилося в Божому краї.....	41
Лінії фронту.....	41
Братам.....	42
Чисте небо, тиша над селом.....	43

Літературно-художнє видання

БАБІЙ Степан Олександрович

ТРИВОГА

В авторському редагуванні

Технічний редактор – Михайло Дятлик
Комп'ютерний набір – Христина Бабій-Федорук,
Олена Хрещук

Підписано до друку 24.06.2022 р.
Формат 60 x 84 1/16. Папір офсет.
Ум. друк. арк. 4,0. Зам. № 20

Віддруковано ПП «Формат-А»
35304 Рівненська область, Рівненський район,
с. Корнин, вул. Центральна, 58

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 6834 від 08.07.2019